

was. Wonderkinderen brengen 't gewoonlijk niet ver. 'k Weet alleen dat hij, van jongsaf aan, flink uit de oogen keek en gaarne teekende.

Hij bezocht de Middelbare School van meester Stobbaerts, te Brussel, waar hij den 11en Juli 1870 is geboren. Meester Stobbaerts, die ook teekenles gaf, was den knaap bijzonder goed gezind, omdat hij zoo vlug en vaardig met pen en potlood wist om te gaan.

Zijn vrije uren bracht de jonge Melsen in de Musea door, en in de zomervacantie mocht hij naar buiten, naar Ossendrecht, Stabroeck of Beirendrecht, tegen de Nederlandsche grens.

't Gaf hem telkens een gevoel van verlossing, de stad te verlaten, waar al wat oud en eerbiedwaardig is, al wat tot het gevoel spreekt, meedoogenloos wordt neergehaald om plaats te ruimen voor nieuwmodische handels- en burgerswijken; waar van 's ochtends tot 's avonds gejaag en gehos is van paarden, karren en koetsen; drommen menschen voortjagen, met bekommerd of huichelend gezicht en leelijke kleeven; waar de huizen hoog en stroef, de straten recht en chaotisch, de lieden preutsch en aanstellerig, de natuur verminkt en verdord is.

De kalme, grootsche zomerweelde te lande trok hem hoe lang zoo sterker aan, en telkens hem de schooltijd naar Brussel terugdwong, gevoelde hij zich meer dan ooit beklemd in de rumoerige hoofdstad.

De klassen van de middelbare school uitgedaan, moest hij zijn vader helpen in de slagerij ter IJzerenkruisstraat.

Nu ziet ge dagelijks, met hagelblanke vest en schort, bij den kapblok, den 16-jarigen Marten staan, die de bijl zwaait, en vilt en tornt en kwartiert, met groote bedrevenheid aldra, ofschoon wellicht met eenigen tegenzin.

Na volbrachte taak mag hij echter de avondlessen ter Brusselsche Academie volgen. Hij heeft al veel op eigen houtje gewerkt en vordert zoo flink, dat hij thuis oorlog krijgt om ook de dagleergangen te gaan bijwonen.

Omstreeks 1893 zit hij in de hoogste klasse, die van den toenmaligen bestuurder Jozef Stallaert (1825—1903).

Jozef Stallaert nu was een afgepast, stijfdeftig, gestreng man, die in 1847 den „Prijs van Rome” behaald en meermaals officieele opdrachten vanwege de Regeering had gekregen. Hij was Classicus tot in de ziel; ging uitsluitend op in fabelleer en oudheid. Zijn genre is u bekend; neem ik maar uit den hoop: *Héro et Léandre*, *La Mort de Didon*, *Polyxène immolée sur le bucher d'Achille*, enz.

'k Laat het daarbij; 'k heb er al genoeg van gezegd. Hij verteerde meer hersensap dan hartebloed.

Zijn techniek behandelen doe ik evenmin; waar het verstand luider spreekt dan het gevoel, wordt een werk allicht zoo onberispelijk-korrekt, dat men er gaarne zijn laars dwars door zou schieten.

Ter Academie leidde hij de klasse van schildering der figuur met decoratieve bestemming. Reeds daar, spijs al het duffe onderwijs, kwam Melsen's eigenaard om den hoek gluren. Er diende een decoratieve samenstelling gemaakt met onderwerp: *Cortège nuptial*.

Melsen interpreteert het gegeven op tweeërlei wijze: echt-academisch, een paneel met fijn-uitgestreken verven, stoet van statig schrijdende personages, en er waait u een weepsche geur toe van afgekookte recepten. Het ander, een tooneel dat hij te zien kreeg op zijne kuiertochtjes in de nog gaaf gebleven oude Marollenwijk, 'ne cortège de mariés uit d'Huegstraat, al wallebakken bijeen, mannen en wijven uit de volksklas, voorop een harmonicanist met een houten been. Ze zijn al dronken van faro, jenevel en geuzelambik; ze hebben al veel kavitjes aangedaan; de trouwers stappen komisch-deftig naar den zooveelsten marchand de liqueurs toe, maar het gevolg is dol-uitgelaten; de vrouwen slaan een flikker, dat haar rokken zoevend zwaaien en de mans zingen luidkeels van „'s Oeves in da strrreutje!”